स विभज्य च भूतेषु विसृज्य च सुरेश्वरः। विज्वरो धूतपाप्मा च वासवोऽभवदात्मवान्। ४२०
अकम्पन्नऊषं स्थानाद्दृष्ट्वा बलनिसूदनः। तेजोघ्नं सर्व्वभूतानां वरदानाच्च दुःसहं।
ततः शचीपतिर्देवः पुनरेव व्यनश्यत। अदृश्यः सर्वभूतानां कालाकाङ्क्षी चचार ह।
प्रनष्टे तु ततः शक्रे शची शोकसमन्विता। हा शक्रेति तदा देवी विललाप सुदुःखिता।
यदि दत्तं यदि हुतं गुरवस्तोषिता यदि। एकभर्त्तृत्वमेवास्तु सत्यं यद्यस्ति वा मयि।
पुण्यां चेमामहं दिव्यां प्रवृत्तामुत्तरायणे। देवीं रात्रिं नमस्यामि सिध्यतां मे मनोरथः। ४२५
प्रयताञ्च निशां देवीमुपातिष्ठत तत्र सा। पतिव्रतात्वात्सत्येन सोपश्रुतिमथाकरोत्।
यत्रास्ते देवराजोऽसौ तं देशं दर्शयस्व मे। इत्याहोपश्रुतिं देवीं सत्यं सत्येन दृश्यतां।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि सेनोद्योगपर्व्वणि उपश्रुतियाचने द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥
॥ शल्य उवाच ॥ अथैनां रूपिणीं साध्वीमुपातिष्ठदुपश्रुतिः। तां वयोरूपसम्पन्नां दृष्ट्वा देवीमुपस्थितां।
इन्द्राणी सम्प्रहृष्टात्मा सम्पूज्यैनामथाब्रवीत्। इच्छामि त्वामहं ज्ञातुं का त्वं ब्रूहि वरानने।
॥ उपश्रुतिरुवाच ॥ उपश्रुतिरहं देवि तवान्तिकमुपागता। दर्शने चैव सम्प्राप्ता तव सत्येन भाविनि। ४३०
पतिव्रता च युक्ता च यमेन नियमेन च। दर्शयिष्यामि ते शक्रं देवं वृत्रनिसूदनं।
क्षिप्रमन्वेहि भद्रं ते द्रक्ष्यसे सुरसत्तमं। ततस्तां प्रहितां देवीमिन्द्राणी सा समन्वगात्।
देवारण्यान्यतिक्रम्य पर्व्वतांश्च बहूंस्ततः। हिमवन्तमतिक्रम्य उत्तरं पार्श्वमागमत्।
समुद्रञ्च समासाद्य बहुयोजनविस्तृतं। आससाद महाद्वीपं नानाद्रुमलतावृतं।
तत्रापश्यत्सरो दिव्यं शुभं शकुनिभिर्वृतं। शतयोजनविस्तीर्णं तावदेवायतं शुभं। ४३५
तत्र दिव्यानि पद्मानि पञ्चवर्णानि भारत। षट्पदैरुपगीतानि प्रफुल्लानि सहस्रशः।
सरसस्तस्य मध्ये तु पद्मिनी महती शुभा। गौरेणोन्नतनालेन पद्मेन महता वृता।
पद्मस्य भित्त्वा नालञ्च विवेश सहिता तथा। विसतन्तुप्रविष्टञ्च तत्रापश्यच्छतक्रतुं।
तं दृष्ट्वा च सुसूक्ष्मेण रूपेणावस्थितं प्रभुं। सूक्ष्मरूपधरा देवी बभूवोपश्रुतिश्च सा।
इन्द्रं तुष्टाव चेन्द्राणी विश्रुतैः पूर्व्वकर्मभिः। स्तूयमानस्ततो देवः शचीमाह पुरन्दरः। ४४०
किमर्थमसि सम्प्राप्ता विज्ञातश्च कथं त्वहं। ततः सा कथयामास नऊषस्य विचेष्टितं।
इन्द्रत्वं त्रिषु लोकेषु प्राप्य वीर्य्यसमन्वितः। दर्पाविष्टश्च दुष्टात्मा मामुवाच शतक्रतो।
उपतिष्ठेति स क्रूरः कालश्च कृतवान्मम। यदि न चास्यसि विभो करिष्यति स मां वशे।
एतेन चाहं सम्प्राप्ता नूनं शक्र तवान्तिकं। जहि रौद्रं महाबाहो नऊषं पापनिश्चयं।
प्रकाशयात्मनात्मानं दैत्यदानवसूदनं। तेजः समाप्नुहि विभो देवराज्यं प्रशाधि च। ४४५
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि सेनोद्योगपर्व्वणि इन्द्राणीन्द्रस्तवे त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥
॥ शल्य उवाच ॥ एवमुक्तः स भगवान् शच्या तां पुनरब्रवीत्। विक्रमस्य न कालोऽयं नऊषो बलवत्तरः।